■ Асоба

ВЕЧНА МАЛАДЫ АНДРЭЙ ЗАСПІЦКІ

Неўзабаве найстарэйшы скульптар Беларусі Андрэй Заспіцкі адзначыць свой 90-гадовы юбілей. Пра гэтага чалавека сапраўды можна сказаць, што жыццё прайшло недарэмна. Яго творы ўпрыгожваюць мінскія вуліцы: ля іх мы ўскладаем кветкі, сустракаемся падчас спатканняў, а часам проста праходзім міма, быццам не заўважаючы, але ўсё роўна ведаем, што яны ёсць. Помнікі Максіму Горкаму і Янку Купалу ў аднайменных парках, Міцкевічу, Цыялкоўскаму, Глебаву... Уся Беларусь пакланяецца яго героям: Скарыну — у Полацку, Настассі Купрыянавай — у Жодзіне, Цётцы — у Астрыне, на яе радзіме...

Сціплая майстэрня ў адным з раёнаў Мінска. Менавіта тут стварае свае шэдэўры заслужаны дзеяч мастацтваў Беларусі. Нягледзячы на свой узрост, майстар-самавук па-ранейшаму ў страі. Толькі скончыў ляпіць Міхаіла Савіцкага, як ужо завіхаецца ля бюста галоўнага дырыжора Нацыянальнага сімфанічнага аркестра. Заўтра будзе іншая справа, новы герой. Круціцца, бы тая вавёрка. Нават зараз, калі мы прыйшлі, не прысеў ніводнага разу: усё ходзіць, нешта паказвае. І так увесь час — без адпачынку, без прыпынку на доўгім шляху пад назвай жыццё.

З дынастыі творцаў

У далёкім 1924 годзе ў мястэчку Мазоўша, што каля Варшавы, у сям'і мастака-літографа і настаўніцы музыкі нарадзіўся хлопчык. На свет з'явіўся творца. Толькі пра гэта яшчэ ніхто не падазраваў, хоць меліся ўсе падставы: дзед быў мастаком, тата — майстрам плаката.

Спадчыннасць зрабіла сваю справу. Творчыя здольнасці ў дзіцяці пачалі праяўляцца ўжо ў Варшаве, куды сям'я Заспіцкіх вымушана была пераехаць. Аднойчы бацька прынёс дахаты кнігу пра Мікеланджала і скрыню з пластылінам. Чытаць малы Андрэйка не вельмі любіў, а вось ляпіць пачаў адразу. Маці, дзядулю, сяброў... Сына запісалі на курсы лепкі і малявання. Там хлопчыку выдалі пасведчанне, дзякуючы якому ён мог бясплатна наведваць усе музеі Варшавы. З таго часу дома Андрэя амаль не бачылі: ён закахаўся... у мастацтва.

Першая вайна і другая... радзіма

У Мінск Андрэй Заспіцкі прыехаў яшчэ да вайны. У 1939 годзе пачалося наступленне немцаў на Польшчу. Дабраліся і да Варшавы.

— Здавалася, што жыццё скончылася, — успамінае Андрэй Міхайлавіч. — Ноччу ляталі самалёты, удзень не сціхала страляніна.

На дом, дзе жыла сям'я Заспіцкіх, упала бомба. На шчасце, людзей толькі прысыпала. Пры дапамозе сяброў разам з іншымі жыхарамі пакінулі горад. Гэта была яго першая вайна...

У Мінску бацька ўладкаваўся ў Дом друку. Стаў каштоўным спецыялістам: дагэтуль у каляровай літаграфіі тут яшчэ ніхто не працаваў. Пятнаццацігадовага Андрэя аддалі на выхаванне ў Дом народнай творчасці. Таленавітага хлопчыка хутка заўважылі — і ён трапіў у Маскву, на выставу першай дэкады беларускага мастацтва і літаратуры. Тут — і першыя ўзнагароды! За бюст Дзяржынскага яму ўручылі Грамату Вярхоўнага Савета БССР.

Пасля такога поспеху Дом народнай творчасці накіраваў Андрэя Заспіцкага ў школу юных талентаў пры Акадэміі мастацтваў, што ў Ленінградзе. Разам з прадстаўнікамі ўсіх рэспублік былога СССР за год юнак засвойвае творчую навуку і паспяхова здае іспыты. Затым з лёгкасцю паступае ў акадэмію. Толькі вучыцца там Андрэю не давядзецца: неўзабаве пачнецца Вялікая Айчынная вайна. Юнак пакуль пра гэта не ведае, купляе білет на цягнік і адпраўляецца дахаты на канікулы.

Другая вайна і сустрэча з домам

Як толькі Андрэй Заспіцкі прыехаў у Мінск, пачалася вайна. Далейшы лёс маладога скульптара быў вырашаны. Для адпраўкі на фронт абодва Заспіцкія не падыходзілі па ўзросце: адзін быў ужо дужа дарослы, другі — замалады. Разам з іншымі эвакуяваліся ў Сталінградскую вобласць. Як і многіх, іх адвезлі ў калгас, размеркавалі па хатах. Трэба было зарабляць на хлеб, і Андрэй пайшоў працаваць на кузню малатабойцам.

Калі юнаку споўнілася 18 гадоў, яго прызвалі ў армію. Усю вайну адстраляў на гармаце-саракапятцы. Неаднойчы трапляў у цэль. Яму шанцавала: міма яго кулі праляталі. «Бо я малы ростам», — жартуе Андрэй Міхайлавіч. Пасля вызвалення Беларусі дапамагаў «СМЕРШу» праводзіць так званую зачыстку: знішчаць нямецкія банды, якія засталіся ў лясах і мястэчках.

Пасля вайны маляваў у часці агітплакаты, ляпіў партрэты Леніна, Сталіна, Жукава. Спрабаваў паступаць у Студыю ваенных мастакоў імя Грэкава. Толькі, як той казаў, апынуўся не ў той час не ў тым месцы: якраз у гэтыя дні кіраўніцтва студыі было ў Берліне — удзельнічала ў Нюрнбергскім працэсе.

Дэмабілізаваўся Андрэй Заспіцкі ў 1947 годзе. Адоранага байца адпускаць не хацелі, але прыйшлося... Вельмі хацелася яму ўбачыць бацькоў, якія пасля эвакуацыі вярнуліся ў Гродна.

У сваёй майстэрні, якую называе другім домам.

Першапачаткова сваіх герояў Андрэй Заспіцкі лепіць з пластыліну. Такі метад працы скульптар пераняў у свайго настаўніка — Аляксея Глебава.

Знаёмства з Быкавым

Не паспеўшы атрымаць асалоду ад мірнага і вольнага жыцця, Андрэй Заспіцкі пайшоў шукаць працу. Яму прапанавалі маляваць шыльды пад кіраўніцтвам галоўнага гродзенскага мастака. Вядома, гэта была не тая справа, на якую разлічваў апантаны мастацтвам юнак, але не да выбару тут — грошы былі патрэбны. Першым часам яму дапамагаў бацька, пасля спраўляўся сам. Так на гарадскіх будынках пачалі з'яўляцца яго шыльды.

«Але што ні робіцца, дык толькі да лепшага, — перакананы майстар. — Ці адбылося б пры іншых абставінах маё знаёмства з чалавекам, з якім я пасябраваў на ўсё жыццё?»

Гэта ён гаворыць пра Васіля Быкава. Толькі тады, калі яны пазнаёміліся, гэтае імя яшчэ ні пра што не казала. А адбылося гэта ў звычайнай кавярні, куды Заспіцкі прынёс ужо зробленую шыльду з надпісам «Піва-воды». Грашыма тады асабліва не плацілі, за работу з мастаком разлічыліся ліманадам. Вось і сеў ён за столік, каб наталіць смагу. Насупраць сядзеў Быкаў. Разгаварыліся. Аказалася, што іх шмат што звязвае: да вайны вучыліся жывапісу, ваявалі на франтах Вялікай Айчыннай.

— Я прапанаваў Васілю разам са мной маляваць шыльды, ён пагадзіўся, — расказвае Андрэй Міхайлавіч. — Вось і хадзілі мы з гэтымі таблічкамі па горадзе. Мы з ім вельмі пасябравалі. Я тады і падумаць не мог, што неўзабаве ён не карціны, а аповесці пачне пісаць.

Менавіта Васіль Быкаў пазней і паклікаў яго ў Мінск. Сказаў, куды трэба ісці. Гэта была майстэрня Аляксея Глебава.

Бацька-Глебаў, візіт Машэрава і плач маці-патрыёткі

Так і зрабіў. Калі прыехаў у Мінск, адразу пайшоў на вуліцу Някрасава — тут былі майстэрні Глебава, Азгура, Бембеля, яшчэ маладога Селіханава.

— Зайшоў да Аляксея Канстанцінавіча ў салдацкім шынялі, у ботах, — згадвае скульптар. — Ён, амаль нічога не пытаючыся, даў мне пластылін і сказаў што-небудзь вылепіць. Ляпіў два дні. На трэці ён мне і кажа: «Заставайся. Будзеш у мяне працаваць».

І ён застаўся. Глядзеў, як трэба ляпіць. У іх пачалі з'яўляцца сумесныя працы. Глебаў быў для яго больш, чым настаўнік: Заспіцкі называў яго бацькам.

З лёгкай глебаўскай рукі пачалася ў Заспіцкага праца па будаўніцтве Мінска. Ствараў помнікі, бюсты, барэльефы, мемарыяльныя дошкі... Над буйнымі праектамі працаваў у тандэме з іншымі скульптарамі. За помнік Купалу яго разам з Анікейчыкам і Гумілеўскім узнагародзілі Дзяржаўнай прэміяй БССР. А за манумент у гонар маці-патрыёткі ў Жодзіне скульптары Заспіцкі, Міско, Рыжанкоў і архітэктар Трафімчук сталі лаўрэатамі Дзяржаўнай прэміі СССР.

Андрэй Міхайлавіч яшчэ памятае, як гэты комплекс у мініяцюры памяшчаўся ў яго майстэрні. Помніць і тое, як сюды прыязджаў сам Машэраў, каб ацаніць будучы мемарыял. Лёс гэтай жанчыны, у якой на вайне загінула пяцёра сыноў, яго вельмі ўсхваляваў. Таму ўвекавечыць гэтую трагедыю было для яго задачай № 1.

— Помнік павінен быў прымаць Камітэт савецкіх жанчын на чале з Валянцінай Церашковай.

Сям'я заўсёды была крэпасцю майстра. З жонкай Нінай Сцяпанаўнай і дачкой Наталляй.

Ён жа прыехаў раней, — гаворыць Андрэй Заспіцкі пра першага сакратара ЦК КПБ. — Мы з Пятром Міронавічам падбіралі тэкст, які пасля напісалі на мемарыяле. Ён прыйшоў адзін, вартавыя засталіся за дзвярыма. Вельмі добры чалавек быў, сумленны.

Перад тым, як брацца за такую адказную справу, скульптары ездзілі да Настассі Купрыянавай у Жодзіне. Яна тады ўжо была бабулькай, але добра зразумела, што ад яе хочуць. Дапамагла, чым змагла: знайшла партрэты ўсіх сыноў, шмат пра іх расказвала.

— Калі ўсталявалі помнік, прывезлі туды Купрыянаву, — расказвае творца. — Яна моцна плакала. І яе слёзы былі для нас самай вялікай ацэнкай. Мы зразумелі, што ўсё зрабілі правільна. І галоўнае, праўдзіва. Яна настолькі мяне ўразіла, што я пасля вылепіў яе бюст, які цяпер знаходзіцца ў адным з беларускіх музеяў.

«Вось і хадзілі мы з гэтымі таблічкамі па горадзе. Мы з Васілём Быкавым вельмі пасябравалі. Я тады і падумаць не мог, што неўзабаве ён не карціны, а аповесці пачне пісаць».

Парада Цанаву

Аднойчы Заспіцкаму разам з іншымі скульптарамі даручылі аформіць будынак, дзе цяпер знаходзіцца КДБ. Гэта быў праект яго сябра — Паўла Белавусава. Ён жа яму дапамагаў.

Калі Белавусава да сябе ў кабінет паклікаў Лаўрэнцій Цанава, Заспіцкі пайшоў з ім. Старшыню НКУС турбавала, якім колерам пафарбаваць сцены. І Андрэй выручыў свайго сябра, сказаўшы, што лепш яны будуць глядзецца ў колеры лёгкай зеляніны. «Паглядзім», — пачулі яны ў адказ. Пагаварылі некалькі хвілін і пайшлі.

— Толькі зачынілі дзверы, як кажу Пашу: «Калі яму не спадабаецца, нам не паздаровіцца». На шчасце, таму спадабалася.

Усё жыццё Андрэй Заспіцкі трымаўся як мага далей ад палітыкі і ўлады. Праўда, быў адзін выпадак, калі ён трапіў пад падазрэнне. Калі аднойчы скульптар ствараў кампазіцыю пра вайну, да яго ў майстэрню прыехалі з КДБ — быццам паглядзець, як ён працуе. Як потым зразумеў скульптар, правяралі, ці не пакінуў ён у сваім творы пэўны фашысцкі знак. На гэтым усе непаразуменні ў майстра з уладай і скончыліся.

Душэўная маладосць

Андрэй Заспіцкі ніколі не любіў публічнасці. Ён ціха рабіў сваю справу. Ствараў для народа, для Беларусі. Яго барэльеф «Гусляр» упрыгожвае Нацыянальную бібліятэку, барэльеф «Крэпасць» — святыню стойкасці беларусаў у Брэсце. Яшчэ шмат іншых прац аўтара сведчаць пра тое, што невыпадкова ён носіць ордэн Францыска Скарыны, з'яўляецца ганаровым грамадзянінам Мінска.

Яго асабістай крэпасцю заўсёды была сям'я. З жонкай Нінай Сцяпанаўнай пражылі 60 гадоў! Выхавалі дачку, дзвюх унучак. Ужо адзін дачакаўся праўнука. На магіле жонкі стаіць барэльеф, які стварыў сам майстар. Яна на ім прыгожая і маладая — такая, якой запомнілася яму.

Андрэй Заспіцкі прызнаецца, што неаднойчы ляпіў сябе. І так атрымлівалася, што заўсёды маладога. «Мне хочацца сябе такім бачыць, а ў люстэрку я ўжо зусім іншы», — смуткуе творца. Затое ў душы ён, як некалі — вясёлы, жвавы, аптымістычны. І каб хоць не страціць гэтую маладосць, Андрэй Міхайлавіч трымае сябе ў форме. Кожную раніцу робіць па 50 прысяданняў, займаецца з гірамі. Быццам пацвярджаючы свае словы, ён вядзе нас у свой «міні-спартзал» — у куточак майстэрні. Бярэ гіры і, махаючы рукамі, тлумачыць: «Калі ў руках не будзе сілы, ляпіць будзе цяжка. А без лепкі я не ўяўляю свайго жыцця».

Веранікa КАНЮТА.
Фота Марыны БЕГУНКОВАЙ

■ Працяг тэмы

Адкуль прыплылі журавіны?

31 кастрычніка ў нашай газеце быў змешчаны здымак, які адлюстроўвае збор ураджаю журавін у адкрытым акцыянерным таварыстве «Палескія журавіны» Пінскага раёна. У рэдакцыю патэлефанаваў чытач і папрасіў патлумачыць, што азначае гэтае «возера ягад». «Ці іх вырошчваюць у вадзе, ці яны сюды прыплылі?» — цікавіўся ён. Сапраўды, чалавеку недасведчанаму нялёгка зразумець тэхналогію збору журавін па адным фотаздымку.

— Па тлумачэнне мы звярнуліся да **дырэктара «Палескіх журавін» Васіля ЛЯГУСКАГА.**

Васіль Рыгоравіч расказаў карэспандэнту «Звязды», што гаспадарка вырошчвае журавіны на плошчы крыху больш за 80 гектараў. Ягадныя плантацыі размешчаны ў полі ля вёскі Селішча. Тут нават не балоцістая мясцовасць, пасля правядзення меліярацыі зямля ўяўляе сабой звычайныя сельгасугоддзі. Журавіны растуць участкамі, адгароджанымі невялікімі землянымі насыпамі. Гэтыя ўчасткі-грады называюць чэкамі. Працаўнікі гаспадаркі клапоцяцца пра ягады круглы год, расліны падкормліваюць, абараняюць ад пустазелля. Па чэках ходзяць тэхніка і людзі. Адзіная асаблівасць журавінавых палеткаў заключаецца ў тым, што яны акружаны па перыметры каналамі. І вось калі прыходзіць пара збіраць ураджай, узровень вады рэгулююць шлюзамі. Вада паступова паднімаецца і залівае плантацыі. Гэта робіцца толькі для таго, каб зрабіць магчымым механізаваны збор ягад. У поле выходзяць трактары. Спецыяльным механізмам, які аддалена нагадвае лопасці млына, яны боўтаюць ваду, узбагачаюць яе паветрам. Пасля гэтага ягады ўсплываюць на паверхню. Тады агрэгатам, падобным на рыбалоўную сетку, журавіны паступова захопліваюць і ўручную цягнуць да берага. Работа гэта вельмі нялёгкая. Тыя, хто ідуць па вадзе і цягнуць груз, нагадваюць бурлакоў на Волзе. Але ручная работа на гэтым заканчваецца. Далей ягады збірае і загружае ў транспарцёр для сартавання спецыяльная тэхніка. Сабраныя журавіны ў асноўным ідуць на вытворчасць джэмаў, морсаў, іншых прадуктаў перапрацоўкі.

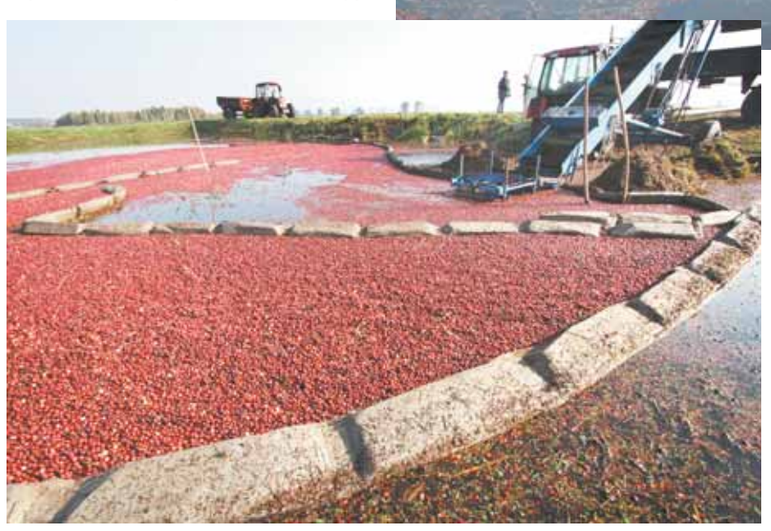

А вось журавіны, якія купляюць гандлёвыя партнёры з Англіі, Польшчы, Германіі, Нідэрландаў, Расіі, іншых краін, збіраюцца ўручную. На экспарт можна пастаўляць толькі цэлыя, прыгожыя адборныя ягады. Таму на сезон нарыхтоўкі прадпрыемства наймае зборшчыкаў, найбольш з ліку мясцовых жыхароў. Зборшчык павінен не толькі беражліва зняць ягады з расліны, але і перабраць іх. Паводле слоў Васіля Лягускага, некаторыя сем'і за дзень зарабляюць да мільёна рублёў на зборы.

Сёлета гаспадарка атрымала каля 500 тон журавін, з іх прыкладна палова будзе адгружана ў далёкае і блізкае замежжа. З'явяцца ягады і на паліцах брэсцкіх, мінскіх крам, калі гандлёвыя арганізацыі захочуць працаваць з айчыннай вітамінай прадукцыяй. Як заўважылі ў гаспадарцы, нярэдка сталічныя супермаркеты зімой прапаноўваюць пакупніку імпартныя ягады, нашмат даражэйшыя за палескія, а свае бяруць на рэалізацыю неахвотна.

Клопаты пра журавіны ў палескіх земляробаў з надыходам халадоў не заканчваюцца. Як толькі ўборка завяршылася, вада сышла, палі набываюць свой ранейшы выгляд. Чэкі ачышчаюць, прыводзяць у парадак. І зноў патроху пачынаюць запаўняць вадой. Калі пачнуцца маразы, усё пакрыецца лёдам. Ягады лепш пераносяць зіму ў лядовым «футры», такая іх асаблівасць. Вясной лёд растане, ваду спусцяць, і журавіны зацвітуць, каб прынесці новы ўраджай.

Святлана ЯСКЕВІЧ.
Фота Валерыя КАРАЛЯ

■

СТРАСЦІ ПА БАЛКОНЕ

(Заканчэнне. Пачатак на 1-й стар.)

Яшчэ летам маці патэлефанавала ў дыспетчарскую віцебскага жыллёва-эксплуатацыйнага ўчастка №7 (далей ЖЭУ-7. — **Аўт**.); хацела даведацца, што трэба зрабіць, каб заказаць паслугу па фарбаванні рам балкона і двух вокнаў у нашай маленькай кватэры-«хрушчоўцы». На тым канцы провада параілі прыйсці ў ЖЭУ і звярнуцца да супрацоўніка, які курыруе платныя паслугі.

Майстар па бягучым рамонце даў запоўніць адмысловы бланк. Адразу адзначыў, што шмат працы, таму хутка заяўка выканана не будзе... Чакалі больш за месяц. Але рабочыя так і не прыйшлі, як і сам майстар, які паабяцаў, што ўсё агледзіць, замерыць і вызначыць кошт паслугі.

Напісаў я скаргу ў аблвыканкам — на імя намесніка старшыні. Прыйшла «камісія»: прадстаўнікі ЖЭУ, жыллёва-рамонтнага эксплуатацыйнага трэста і рамонтна-будаўнічага ўпраўлення таго ж трэста.

Як мяне запэўнівала работніца трэста, маці або мне трэба было зарэгістраваць заяву на аказанне паслугі. Але ж дыспетчар сказала звярнуцца да майстра, які пра гэта нічога не паведаміў. Пачуў і пра тое, што дамоў шмат, а работнікаў, каб іх абслугоўваць, не хапае. Пра тое, што план па аказанні платных паслуг выкананы, але, зразумела, усіх не задаволіш.

«Камісія», аглядаючы стан балконнай рамы, заўважыла, што ніжні брус яе і «каробкі» гніе. Вырашылі, што брус трэба замяніць, а работы па афарбоўцы правесці вясной наступнага года, калі надвор'е будзе спрыяць.

Паколькі намі быў зроблены заказ і на фарбаванне вокнаў на кухні і ў спальні, агледзелі і іх. Прызналі, што акно на кухні знаходзіцца ў дрэнным стане. Але рамонт, нават дробны, не паабяцалі і перад наступленнем халадоў. У выніку праз шчыліны паміж шклом і рамай на кухні дзьме і цяпер. Заклейваў два разы, дарма час патраціў. Дарэчы, дзіўная сітуацыя: цагляны дом уцяплілі «футрам», а вокны не замянілі.

Парады чытачам

Каб не трапіць у сітуацыю, калі вам давядзецца даказваць, што вы не вярблюд, раю наступнае:

- неабходна патрабаваць, каб рэгістраваліся ўсе вашы звароты ў ЖЭУ;
- лепш за ўсё, калі вы звяртаецеся не па тэлефоне, папрасіце нейкую «распіску» аб тым, што заказ прыняты;
- варта браць сведку пры афармленні заяўкі, каб, калі што, пацвердзіў, што вы маеце рацыю;
- вельмі эфектыўна скардзіцца на дрэнную працу камунальнікаў або яшчэ кагосьці, у чыёй дапамозе маеце патрэбу, па «прамых лініях», якія праводзяць адказныя асобы;
- калі вам адмовілі ў запісе на асабісты прыём да адказнай асобы, патрабуйце пісьмовай адмовы;
- можна звярнуцца да «прыватнікаў», гэта будзе каштаваць даражэй, але ёсць надзея, што зробяць усё своечасова і якасна.

Два хлопцы праз пару дзён знялі балконную раму, адну з частак забралі, каб замяніць ніжні брус. У вызначаны дзень яе не прывезлі і нават не патэлефанавалі... Дажджы залівалі балкон і перыметр, дзе стаяла рама. Урэшце раму занеслі ў кватэру рабочыя ЖЭУ. Пачалі ў дождж устанаўліваць яе на ніжні брус. Ды не залазіць. Выклікалі выканаўцу абавязкаў начальніка ўпраўлення, які прыходзіў раней у складзе «камісіі». Той даў каманду ставіць. Падчас сваёй напружанай працы рабочыя ўвесь час ужывалі нецэнзурныя словы, але... рама ўсё роўна не ўстаўлялася. Паабяцалі, што прыйдуць пасля абедзеннага перапынку. Прыйшлі яшчэ з адным калегам. Скардзіліся на вялікую загрузку і нізкі заробак, на тое, што нейкія дошкі ў іх на вуліцы ляжаць, а ім загадалі маім балконам займацца. Нарэшце скончылі працу і сказалі, што ўсё добра.

«Белы не горшы, чым карычневы»

Паглядзеў я на тую раму і падумаў, што мне ўсё гэта сніцца. Суседняя частка рамы не стыкуецца з той, якую замянілі, а таму не зачыняецца. Чамусьці пафарбавалі раму з двух бакоў у белы колер, а раней жа звонку яна была карычневай. Тэлефаную ў ЖРЭТ. Зноў прыйшла «камісія». Наконт колеру пачуў, што «белы не горшы, чым карычневы». Маўляў, ну што вам не спадабалася? Дык самі ж камунальнікі могуць аштрафаваць, калі без узгаднення з імі памяняеш вокны, бо колер усіх вокнаў у доме павінен быць аднолькавым. «Так!» — адказалі мне. Маўляў, у цёплы час года перафарбуем. А частку рамы з дэфектам вырашылі зноў забраць у рамонт... Праўда, на гэты раз прадстаўнік упраўлення нешта замяраў. Праз некалькі дзён раму ўставілі. І ніжні брус балкона, які таксама гніў, замянілі. Новыя рабочыя не лаяліся і працавалі добра. Я даў ім фарбу, і яны пафарбавалі раму ў неабходны колер.

З першага візіту «камісіі» да завяршэння ўсіх работ на балконе прайшло больш за два тыдні. А з афармлення заказу на фарбаванне — прыкладна два месяцы. Як жа пакаралі вінаватых?

«Майстар па бягучым рамонце ЖЭУ-7 папярэджаны аб недапушчальнасці фактаў, указаных у Вашым звароце, пазбаўлены надбаўкі за складанасць і напружанасць працы і прэміі за верасень-кастрычнік у памеры 12%. Начальніку ЖЭУ-7 указана на неабходнасць узмацнення кантролю за працай участка бягучага рамонту. Прыносім свае прабачэнні за нязручнасці...», — гаворыцца ў лісце, падпісаным начальнікам упраўлення жыллёва-камунальнай гаспадаркі Віцебскага аблвыканкама.

Аляксандр ПУКШАНСКІ.